

напишемъ писмо и той ще ни отговори съ думитѣ: „елате, мои дѣца, азъ ви прощавамъ“. Ала азъ съмъ щастлива и тука, въ нашето тѣсно гнѣзденце, дѣто мога заедно съ тебе да пътувамъ на машината и ти помагамъ нѣкога въ работата. Мене тукъ ми е много по-добрѣ, отколкото въ най-широкитѣ дворци.

За единъ мигъ настъпи мъртва тишина.

Като изподъ земята се чу свирката на трена, който приближаваше къмъ станцията. Силвия погледна прѣзъ прозореца. Нищо се не виждаше, а вѣтрѣтъ вѣнъ бѣснѣеше. Тя погледна часовника.

— Бързата поща, каза тя. Тренътъ е закъснѣлъ съ три минути. Горкиятъ машинистъ, ще бѣе глобенъ. Бенчо, азъ вѣрвамъ, че въ скоро врѣме ти ще карашъ и този величественъ тренъ, който пътува съ такава бързина!

Съ трепетно сърдце тѣ очакваха прѣминаването на трена. Тѣ мълчеливо се вслушаха да чуятъ обикновения тропотъ на влака, ала за мигъ вмѣсто да пролети той покрай станцията, както правѣше винаги, защото на тая малка станция бързиятъ тренъ не спираше, и да разлюлъ малкитѣ кжщурки, до ушитѣ на нашитѣ хора достигна звукътъ на спирачкитѣ, шумътъ на парата... Тренътъ бавно запрѣ. Болникътъ очудено погледна къмъ жена си. Силвия припна къмъ прозореца, дигна пердето и погледна, ала нищо не можа да види. Едва тя направи двѣ крачки, връщайки се отъ прозореца, туко на вратата силно се захлопа. Като помисли, че нѣщо е станало вѣнъ, та затуй бързиятъ тренъ спрѣ, тя веднага отвори вратата, и трима души, между които и познатия ѝ нощенъ стрѣлочникъ, се вмъкнаха въ стаята.